

Arrest

nr. 107 946 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 februari 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

De verzoeker is in het bezit van een paspoort voorzien van een Schengenvisum afgegeven door de Italiaanse consulaire diensten te Teheran en geldig voor een verblijf van zes dagen tussen 6 februari 2013 en 27 februari 2013.

1.2 Op 19 februari 2013 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek in toepassing van artikel 17.2 van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een

asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), aan de Italiaanse autoriteiten.

De Italiaanse autoriteiten hebben niet geantwoord op het terugnameverzoek waardoor dit overeenkomstig artikel 18.7 gelijk staat met een aanvaarding van het terugnameverzoek.

1.3 Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 22 maart 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten S.M. alias F.M. geboren te Masjedsoleiman, op (in) x.x.1991 alias I. op x.x.1991

van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene werd op 10.02.2013 te Brussel aangehouden terwijl hij per Eurostar-trein probeerde door te reizen naar Calais (Frankrijk). Hij was in bezit van een paspoort van Iran met nummer E14296951 afgegeven op 11.09.2008 en geldig tot 12.09.2013 en voorzien van Schengenvisum 020801306 afgegeven door de Italiaanse consulaire diensten te Teheran op 27.01.2013 en geldig voor een verblijf van zes dagen tussen 06.02.2013 en 27.02.2013. De verblijfsduur werd onrechtmatig aangepast van zes naar zestien dagen door het plaatsen van het cijfer een voor de zes. In het visum vinden we een stempel terug, die getuigt van de binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten door de betrokkene via Milaan-Malpensa op 06.02.2013. De betrokkene werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 12.02.2013 asiel vroeg. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 19.02.2013 dat het paspoort, waarmee hij op 10.02.2013 werd aangetroffen, een volledig vals paspoort is en dat zijn ware identiteit de volgende is: F.M., geboren te Isfahan op 02.07.1991 en nationaliteit : Iran. Hij stelde verder dat hij op 28.01.2013 per bus van Iran naar Turkije reisde. Na een verblijf van twee dagen in een hem onbekend Turks dorp vertrok de betrokkene met een vrachtwagen. Na een tocht van negen dagen kwam de betrokkene op 08.02.2013 in België aan.

Betreffende de bovenvermelde verklaringen van de betrokkene merken we op dat op uitzondering van de veranderde verblijfsduur geen andere vervalsingen aan het paspoort en visum werden aangetroffen. De betrokkene brengt verder geen elementen aan die de door hem verklaarde identiteit staven.

Op 19.02.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Vanwege de detentie van de betrokkene werd toepassing gemaakt van artikel 7(2) van Verordening 343/2003. Artikel 18(6) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat in elk geval binnen een termijn van een maand moet antwoorden op een verzoek voor overname, waarbij artikel 17(2) werd ingeroepen. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze op 20.03.2013 met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en verplicht de betrokkene over te nemen.

Op 21.03.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hijzelf niet koos voor België, maar dat de "trafikant" hem naar België bracht. Hij voegde toe dat hij in België de vrachtwagen, waarmee hij in Turkije vertrok, verliet en niet wist dat hij zich in België bevond.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt

uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te

(1) De verantwoordelijke Staat aanduiden.

(2) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, aanduiden.

maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoren op 19.02.2013 en 21.03.2013 geen vrees uitte ten overstaan van de Italiaanse instanties en geen melding maakte van feiten, ervaringen of omstandigheden, die aannemelijk maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal als kandidaat-vluchteling zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang van asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat- vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Italië deze regelgeving respecteert.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. In Italië zal volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten ("Those who left Italy without having applied for asylum can now do so at the airport police stations. At the airport they will receive information and advice from an independent organization appointed by the authorities, working in close contact with the police", rapport OSAR p. 20).

Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië op dit ogenblik de asielaanvragen van vreemdelingen die in

toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene op 21.03.2013 melding van psychologische problemen, waarvoor hij de voorbije drie jaren naar eigen zeggen een behandeling kreeg. Hij bracht echter in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven of aanleiding geven te stellen dat problemen inzake zijn gezondheid vanwege hun aard een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege redenen van gezondheid een risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM."

1.4 Bij faxbericht van 26 maart 2013 dient de verzoeker een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt bij 's Raads arrest nr. 99 985 van 27 maart 2013 verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat de verzoeker het vereiste belang ontbreekt aangezien hij reeds op 10 april 2013 naar Italië werd overgebracht.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting van 3 juni 2013 bevestigt de raadsvrouw van de verzoeker dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar voert zij aan dat de verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure aangezien de verzoeker, in geval van vernietiging van de bestreden beslissing, terug zou kunnen komen naar België.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is niet omdat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in de bestreden beslissing vervat zit, intussen is uitgevoerd dat de verzoeker ook zijn belang zou verliezen bij het bestrijden van de beslissing die jegens hem werd genomen in het kader van zijn asielaanvraag die hij bij de Belgische overheden indiende. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker in deze omstandigheden geen actueel belang meer zou kunnen laten gelden bij het vernietigen van de thans bestreden beslissing.

Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting, zo hierin al een ontvankelijke exceptie kan worden ontwaard, overtuigt dan ook niet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 72/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 december 1981 betreffende de uitvoering van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Eerste middel: onwettig delegatie van bevoegdheid & gehoor zonder tolk Vragen’.

1. *mag de gemachtigde van de Minister zijn wettelijk bevoegdheid aan een sociale assistente delegeren?*
2. *wie is wettelijk bevoegd om de verklaringen van asielzoekers, in het kader van hun asielaanvraag, af te nemen?*
3. *mag een asielzoeker die het landstaal niet machtig is zonder een tolk door een sociale assistente wordt ondervraagd?*

Principe

Luidens artikel 50, al 1 van de Vreemdelingenwet

“de vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen. De Koning wijst de overheden aan waarbij de vreemdeling een asielaanvraag kan indienen”.

Volgens artikel 51/4 § 2 van de Vreemdelingenwet

“de vreemdeling, [bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51], dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft’

Volgens artikel 71/2 § 2 van de KB 08 december 1981 betreffende de uitvoering van de Vreemdelingenwet

‘De overheden waarbij de vreemdeling, bedoeld in artikel artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van de wet, in het Rijk een asielaanvraag kan indienen, zijn de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken (...).

Luidens artikel 3 van de MB van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

“voor de toepassing van de artikelen 50 (...) van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren van aangewezen bij artikel 1, § 1, 1° - de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken Toepassing

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de Minister, zijnde de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn wettelijk bevoegdheid aan de sociale assistente gedelegeerd heeft, dit zonder een wettelijke grondslag en in strijd met artikel 71/2 § 2 van voormelde KB 08 december 1981 en artikel 3 van voormelde MB van 17 mei 1995

Meer nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, door voormelde sociale assistent, in het Frans werd gehoor zonder bijstand van een tolk terwijl:

- *het administratief dossier in het Nederlands is,*
- *verzoeker de bijstand van een tolk reeds gevraagd heeft aangezien verzoeker het landstaal niet . machtig is*
- *de sociale assistente niet bevoegd is de verklaringen van verzoeker, in het kader van zijn asielaanvraag, af te nemen,*
- *dit in strijd met artikel 51/4 § 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 71/2 § 2 van voormelde KB 08 december 1981 en artikel 3 van voormelde MB van 17 mei 1995.*

Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing werden voormelde normen geschonden die van openbaar orde zijn.

Dienvolgens is de bestreden beslissing door onregelmatigheden aangetast door de schending van voormelde normen.

De eerste middel is ernstig en gegrond.”

4.2 De verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/4, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 71/2, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij stelt dat voormelde bepalingen geschonden zouden zijn in de mate dat het bij komend interview d.d. 21 maart 2013 in Frans werd afgenomen door een sociaal assistente zonder bijstand van een tolk, terwijl het administratief dossier in het Nederlands is, verzoeker reeds bijstand had gevraagd van een tolk en een sociaal assistente niet bevoegd is de verklaringen in het kader van een asielaanvraag af te nemen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet verplicht was om te antwoorden op de vragen die gedurende het bijkomend interview d.d. 21 maart 2013.

Verzoeker heeft zich geenszins verzet. Door op iedere vraag een omstandig antwoord te formuleren heeft verzoeker duidelijk aangegeven de vragen te hebben begrepen. Ten overvloede, dient te worden benadrukt dat hij door het plaatsen van zijn handtekening duidelijk heeft aangegeven het eens te zijn met de verklaringen zoals die werden genoteerd door de interviewer.

Het eerste middel is ongegrond.”

4.3 Artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in toepassing van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet verklaard heeft de hulp van een tolk nodig te hebben bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Indien een vreemdeling de hulp van een tolk vraagt, wordt de taal van het onderzoek, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, bepaald door de gemachtigde van de staatssecretaris in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de Nederlandse taal gekozen als taal van de asielprocedure.

Op 19 februari 2013 werd de verzoeker een eerste maal geïnterviewd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit interview werd de verzoeker bijgestaan door een tolk Farsi waarbij de verzoeker verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk in kwestie. Op 21 maart 2013 contacteert de gemachtigde van de staatssecretaris de sociale dienst CIV en verzoekt hen de verzoeker enkele vragen te stellen die hem nog niet gesteld werden teneinde informatie te verkrijgen die onmisbaar is voor het opstellen van de bijlage 26quater (*“L'intéressé a été interrogé mais a passé un interview complete et quelques questions n'avaient pas posé. Cette information est indispensable pour rédiger le 26 quater”*).

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker op 21 maart 2013 geïnterviewd werd door C.K, sociaal assistente. Uit het desbetreffende formulier blijkt dat de vragen opgesteld werden in het Nederlands en de antwoorden van de verzoeker opgetekend zijn in het Frans. Het verslag van dit gehoor bevat enkel de handtekening van de verzoeker zelf, dit mag blijken uit een vergelijking van de verzoekers handtekening op verscheidenen documenten van het administratief dossier, en de handtekening van C.K, sociaal assistente. Het verhoorverslag d.d. 21 maart 2013 bevat geen identiteitsgegevens noch een handtekening van enige tolk die het verhoor zou hebben begeleid. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat bij het interview d.d. 21 maart 2013 een tolk aanwezig zou zijn geweest. Bovendien blijkt uit de redactie van het verslag van 21 maart 2013 dat de vragen in het Nederlands werden opgesteld, terwijl alle antwoorden op deze vragen integraal in het Frans werden genoteerd. Het verslag bevat geen enkele informatie over de taal waarin het interview daadwerkelijk is verlopen. Gelet op de redactie van het gehoorverslag moet dan ook worden aangenomen dat het gehoor minstens gedeeltelijk in het Frans geschiedde. In elk geval staat vast dat

de antwoorden in het Frans zijn genoteerd en dat geen enkel stuk van het administratief dossier voorziet in een beëdigde vertaling ervan naar het Nederlands.

In de nota met opmerkingen betwist de verweerder niet dat de verzoeker op 21 maart 2013 aan een interview onderworpen werd zonder de bijstand van een tolk, evenmin betwist hij dat het interview in het Frans verliep.

De Raad stelt dan ook vast dat het buiten betwisting staat en dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 21 maart 2013 werd gehoord zonder de bijstand van een tolk, terwijl hij hierom niettemin uitdrukkelijk had verzocht en dat voor het interview van 21 maart 2013 minstens gedeeltelijk het Frans en niet het Nederlands werd gebruikt, terwijl voorheen het Nederlands werd bepaald als taal van het onderzoek.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen betoogt dat het *in casu* een bijkomend onderzoek betreft en dat de verzoeker niet verplicht was om op de vragen te antwoorden, merkt de Raad op dat artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de hulp van de tolk en de taal van het onderzoek betrekking hebben op het (volledige) onderzoek van de asielaanvraag, zonder het toepassingsgebied te beperken tot het eerste interview afgenomen door de (diensten van de) verweerder. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier dat de vragen die aan de verzoeker gesteld werden in het tweede interview *d.d.* 21 maart 2013 onontbeerlijk waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit wordt met name uitdrukkelijk bevestigd in een faxbericht *d.d.* 21 maart 2013 gericht aan de sociale dienst van het opvangcentrum waar de verzoeker verbleef. De antwoorden die de verzoeker tijdens dit interview verschaftte, hebben bovendien duidelijk betrekking op determinerende motieven van de bestreden beslissing, waar uitdrukkelijk en omstandig wordt ingegaan op de tijdens het interview van 21 maart 2013 naar voor gebrachte elementen en waar onder meer wordt geoordeeld dat de verzoeker "*tijdens zijn verhoren op 19.02.2013 en 21.03.2013 geen vrees uitte ten overstaan van de Italiaanse autoriteiten*".

De verweerder merkt in de nota tevens op dat de verzoeker omstandig geantwoord heeft op elke vraag waardoor hij aangeeft de vragen begrepen te hebben. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat de vreemdelingenwet voorziet in de bijstand van een tolk. Daarenboven verschaft het verslag van de sociaal assistente geen bijkomende informatie over het verloop van het interview waardoor onmogelijk nagegaan kan worden of de verzoeker alle aan hem gestelde vragen daadwerkelijk en volledig begrepen heeft.

Tenslotte oppert de verweerder nog dat verzoekers handtekening op het verslag van het interview impliceert dat de verzoeker het eens is met de verklaringen zoals genoteerd door de interviewer. De Raad wijst er echter op dat het document nergens vermeldt dat verzoekers handtekening tevens een inhoudelijke goedkeuring van het verslag behelst.

4.4 Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet aangezien de verzoeker gehoord werd zonder de bijstand van de gevraagde tolk en tevens minstens ten dele het Frans en niet het Nederlands werd gehanteerd bij het onderzoek van de asielaanvraag. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE